

DŽ. E. REDMERSKI

Na ivici večnosti

Prevod s engleskog
Jelisaveta i Milan Đurić

Beograd
2014.
DERETA

*Svima koji su imali trenutak slabosti.
Neće boleti zauvek, zato ne dozvolite
da uništi ono najbolje u vama.*

ENDRU

JEDAN

KADA SAM PRE NEKOLIKO MESECI ležao u bolničkom krevetu, nisam mislio ni da ću danas biti živ, a još manje očekivao da ću čekati bebu i biti veren za anđela s poganim jezikom. Ali, evo me. Evo nas, Kamrin i mene, kako krećemo u nove izazove... ali drugačije vrste. Stvari se nisu odvijale baš onako kako smo planirali, a zapravo retko tako i bude. I nijedno od nas ne bi promenilo ništa od onoga što se dogodilo, čak i da možemo.

Obožavam ovu fotelju. To je bila omiljena fotelja mog oca i jedina stvar koju sam želeo od onoga što je ostavio za sobom. Naravno, nasledio sam i pozamašnu sumu love koja će neko vreme podmiriti Kamrin i mene, i naravno da sam dobio ševel, ali za ovu fotelju sam isto toliko sentimentalno vezan. Kamrin je mrzi, ali to neće da kaže, jer je od mog oca. Ne mogu da je krivim; fotelja je stara, smrdi i ima rupu na jastuku iz pušačkih dana mog oca. Obećao sam joj da ću dovesti nekoga da je bar očisti. I hoću. Čim ona reši da li ćemo ostati u Galvestonu ili ćemo se preseliti u Severnu Karolinu. Meni odgovara i jedno i drugo, ali mi nešto govori da se ona zbog mene suzdržava da kaže šta zaista želi.

Čujem zatvaranje vode u kupatilu i nekoliko sekundi kasnije zvuk treska se pronosi kroz zid. Skačem iz fotelje i puštam da mi daljinski padne na pod dok jurim prema ku-

patilu. Ivica stočića za kafu bolno mi se zariva u cevanicu dok prolećem pored njega.

Otvaram vrata kupatila. „Šta se desilo?”

Kamrin mi odmahuje glavom i saginje se da dohvati fen s poda pored WC šolje.

Pada mi kamen sa srca.

„Veći si paranoik od mene”, smeje se.

Baca pogled na moju nogu koju žustro trljam. Spušta fen, prilazi mi i ljubi me u ugao usta. „Izgleda da nisam ja ta koja treba da brine zbog sklonosti prema nezgodama.” Smeška se.

Hvatam je nežno za ramena i privlačim je, a zatim puštam da mi jedna ruka padne i dotakne njen zaobljeni stomačić. Jedva bih rekao da je trudna. Mislio sam da će u četvrtom mesecu ličiti na malog nilskog konja, ali šta ja znam o tome?

„Možda je tako”, kažem dok pokušavam da prikrijem crvenilo na licu. „Verovatno si to namerno uradila tek da vidiš koliko brzo mogu da stignem.”

Ona mi ljubi drugu stranu usta, a zatim kreće da me dotuče ljubeći me duboko i strasno dok me pritiska svojim golim mokrim telom. Stenjem u njena usta dok je grlim.

Ali se zatim odmičem pre nego što upadnem u njenu lukavu zamku. „Pobogu, ženo, moraš da prekineš s tim.”

Ona mi se ceri. „*Stvarno* želiš da prekinem?”, pita uz onaj njen osmeh koji ne nagoveštava ništa dobro.

Userem se od straha zbog tog osmeha. Posle jednog razgovora okončanog takvim osmehom, nije htela seks sa mnom cela tri dana. Tri najgora dana mog života.

„Ma ne”, nervozno odgovaram. „Mislio sam ne baš sada. Ostalo nam je tačno trideset minuta da stignemo na zakazani pregled.”

Samo se nadam da će biti ovako uspaljena tokom cele trudnoće. Čuo sam horor priče da neke žene neprestano že-

le seks dok se stvarno ne raskrupnjaju, a onda, ako ih samo dotakneš, pretvaraju se u vešticu koja bljuje vatru.

Trideset minuta. Majku mu. Mogao bih da je naguzim preko stola na brzaka...

Kamrin se umiljato smeška, cima peškir s rama tuš kabine i počinje da se briše. „Biću spremna za deset minuta”, kaže mašući mi da odem. „Ne zaboravi da zaliješ džordžiju. Da li si našao svoj telefon?”

„Ne još”, odgovaram i polako se povlačim prema vratima, ali onda zastajem uz seksualno sugestivan osmeh, „hmmm, mogli bismo...”

Zalupi mi vrata ispred nosa. Odlazim smejući se.

Jurim po stanu tražeći svoje ključeve ispod jastučića i po svim bezveznim mestima, i konačno ih nalazim sakrivene ispod hrpe neželjene pošte na kuhinjskom pultu. Zastajem na trenutak i uzimam određenu pošiljku u ruku. Kamrin mi ne dozvoljava da je bacim jer je baš s nje čitala adresu hitnoj pomoći onog jutra kad me je pred njom uhvatio napad. Valjda ima osećaj da mi je to parče papira spasilo život, mada joj je zapravo samo pomoglo da konačno uvidi šta se dešava sa mnom. Napad je bio bezopasan. Imao sam ih nekoliko. Užas, jedan me je uhvatio u hotelu u Nju Orleansu pre nego što smo počeli da delimo istu sobu. Kada sam joj konačno kasnije to ispričao, izlišno je reći da nije bila baš oduševljena mojim ponašanjem.

Sve vreme je zabrinuta da će se tumor vratiti. Mislim da brine zbog toga više od mene.

Ako se vrati, vratio se. Pegrmećemo to zajedno. Svašta možemo zajednički da pregrmimo.

„Mala, vreme je za polazak!”, vičem iz dnevne sobe.

Izlazi iz naše sobe u prilično tesnim farmerkama i isto tako tesnoj majici. I na štiklama. *Nije valjda? Štikle?*

„Zgnječićeš joj glavicu u tim farmerkama”, kažem.

„Ne, neću da zgnječim glavicu njoj ili *njemu*”, kontrira mi dok dohvata tašnicu s kauča i stavlja je na rame. „Tako si siguran u sebe, ali videćemo.” Hvata me za ruku i pratim je do vrata, prebacujem bravu na zaključano i zatvaram vrata za nama.

„Znam da je devojčica”, uvereno govorim.

„Hoćeš da se kladiš?” Gleda me i ceri se.

Izlazimo u prijatan novembarski dan, otvaram joj vrata auta i okrećem naviše dlan da uđe. „U šta?”, pitam. „Znaš da sam uvek raspoložen za opklade.”

Kamrin se spušta na sedište, a ja otrčim na svoju stranu i uđem. Naslanjam ruke na volan, gledam je i čekam.

Ona se smeška i nežno gricka donju usnu, zamišljena na trenutak. Duga plava kosa pada joj preko ramena a plave oči blistaju od uzbuđenja.

„Ti si taj koji je tako siguran”, konačno odgovara. „Pa ti reci u šta se kladimo, a ja ću se složiti ili neću.” Naglo zastaje i strogo upire prst u mene. „Ali ništa u vezi sa seksom. Mislim da si tu oblast prilično istražio. Smisli nešto...”, mlati rukama ispred sebe, „... šta ja znam... smelo ili da ima smisla.”

Hmmm. Pošteno sam sluđen. Guram ključ u bravu, ali zastajem pre nego što ga okrenem.

„Važi, ako je devojčica ja biram ime”, kažem, nežno i ponosno se osmehujući.

Ona blago mršti obrve i iskreće bradu. „Nisam raspoložena za takvu opkladu. To je nešto u čemu bi oboje trebalo da učestvujemo, zar ne?”

„Pa jeste, ali zar nemaš poverenja u mene?”

Ona okleva. „Da... verujem ti, ali...”

„... ali ne kada je ime bebe u pitanju.” Upitno izvijam obrvu prema njoj, ali zapravo hoću samo da joj napravim zbrku u glavi.

Ne može više da me gleda u oči i izgleda kao da joj je neprijatno.

„Pa?“, navaljujem.

Kamrin prekršta ruke i kaže: „A koje si to ime zapravo smislio?“

„Odakle ti ideja da sam neko već izabrao?“, okrećem ključ i ševal počinje da brunda.

Mrko me gleda i naginje glavu u stranu. „Ma daaaj. Očigledno je da si već nešto smislio, jer inače ne bi bio tako siguran da je devojčica i kladio se sa mnom pred odlazak na ultrazvuk.“

Skrećem pogled, kezim se i ubacujem u rikverc.

„Lili“, kažem i krajičkom oka vidim njen pogled dok krećemo unazad s parking mesta. „Lili Meribet Pariš.“

Usne joj se izvijaju u blagi osmeh.

„To mi se u stvari dopada“, kaže, a onaj smešak postaje sve veći i veći. „Priznajem, bila sam malo zabrinuta – zašto Lili?“

„Bez razloga. Prosto mi se dopada.“

Ona ne deluje ubeđeno. Vragolasto čkilji u mene.

„Ozbiljno ti kažem!“, odgovaram joj tiho se smejući. „Preturam po glavi imena od onog dana kad si mi rekla.“

Kamrinin osmeh postaje topliji i, da nisam takav baja, popustio bih u tom trenutku i dozvolio da pocrvenim kao idiot.

„Sve vreme si smišljao imena?“ Deluje prijatno iznenađena.

Okej, ipak crvenim.

„Aha“, priznajem. „Nisam još smislio dobro ime za dečaka, ali ostalo nam je još nekoliko meseci da razmislimo o tome.“

Kamrin me samo ozareno gleda. Ne znam šta se dešava u njenoj glavi, ali uviđam da mi lice postaje sve crvenije što me duže tako gleda.

„Šta je?“, pitam i praskam u smeh.

Naginje se preko sedišta, pruža ruku do mog lica i povlači mi bradu u stranu. A zatim me ljubi.

„Bože, koliko te volim“, šapuće.

Posle nekoliko trenutaka shvatim da se toliko kezim da mi se celo lice rasteglo. „Volim i ja tebe. A sad veži taj pojas.“ Pokazujem na njega.

Ona se vraća na svoju stranu i ubacuje kopču pojasa na mesto.

Dok se vozimo prema ordinaciji, oboje neprestano bacamo pogled na sat na instrument tabli. Još osam minuta. Pet. Tri. Dok ulazimo na parking, mislim da ta spoznaja pogađa i nju koliko i mene. Svakog časa ćemo se po prvi put upoznati s našim sinom ili ćerkom.

Aha, a pre svega nekoliko meseci mislio sam da neću doživeti...

* * *

„Ovo čekanje me ubija“, Kamrin se naginje prema meni i šapuće mi.

Ovo je tako čudno. Sedim u lekarskoj čekaonici s trudnim ribama svuda oko sebe. Nekako me plaši da neku pogledam u oči. Neke od njih izgledaju ko popišane. Imam utisak da svi muški časopisi imaju na naslovnoj strani nekog tipa u čamcu koji drži podignutu ribu s palcem u njenim ustima. Pretvaram se da čitam neki članak.

„Sedimo ovde tek nekih desetak minuta“, uzvraćam šapatom i mazim je po butini puštajući da mi časopis klizne u krilo.

„Znam, samo sam nervozna.”

Hvatam je za ruku, a medicinska sestra u ružičastom dolazi kroz neka bočna vrata i proziva Kamrin, pa krećemo za njom.

Sedim oslonjen o zid dok Kamrin svlači svoju odeću i navlači bolnički ogrtač. Zezam je da joj je guzica izložena pogledima, a ona se pretvara da je uvređena, ali je crvenilo odaje. Sedimo tu i čekamo. Čekamo i dalje dok ne dođe druga medicinska sestra i privuče našu pažnju. Ona pere ruke u lavabou.

„Da li ste pili dovoljno vode jedan sat pre zakazanog termina?”, pita sestra nakon pozdrava.

„Jesam gospođo”, kaže Kamrin.

Jasno mi je da se plaši da nešto možda nije u redu s bebom i da će ultrazvuk to pokazati. Pokušavao sam da joj kažem da će sve biti okej, ali je to nije sprečilo da brine.

Gleda me s druge strane sobe, i ne mogu da odolim pa ustajem i stajem pored nje. Sestra postavlja niz pitanja i navlači rukavice od lateksa. Pomažem Kamrin da odgovori na pitanja kad mogu, jer ona deluje sve zabrinutije iz sekunde u sekundu i nije baš pričljiva. Stežem joj ruku pokušavajući da je primirim.

Kamrin duboko udiše nakon što joj medicinska sestra premaže stomak nekakvim gelom.

„Opaaa, to se zove tetovaža”, kaže sestra. „Mora da je neka posebna kada si istrpela da ti toliku tetovažu rade preko rebara.”

„Aha, sigurno da je posebna”, odgovara Kamrin i smeška mi se. „To je Orfej. Endru ima drugu polovinu. Euridiku. Ali, to je duga priča.”

Ponosno podižem majicu iznad rebara da medicinskoj sestri pokažem svoju polovinu.

„Zapanjujuće”, kaže sestra dok naizmenično gleda u naše tetovaže. „To se ovde ne viđa svakog dana.”

Sestra tu završava s ovom temom i pomera sondu po gelu, pokazuje bebinu glavicu, lakat i druge delove tela. A ja osećam kako Kamrinin stisak na moju ruku polako popušta što više sestra priča i smeška se dok objašnjava da „sve izgleda kako treba”. Gledam kako izraz Kamrininog lica prelazi iz nervoznog i stegnutog u opušten i srećan, pa moram da se osmehnem.

„Znači, uvereni ste da nema razloga za brigu?”, pita Kamrin. „Da li ste *sigurni*?”

Sestra klima glavom i ovlaš me pogleda. „Da. Za sada ne vidim ništa zabrinjavajuće. Razvoj je odmakao tačno koliko treba. Pokreti i otkucaji srca su normalni. Mislim da možete da se opustite.”

Kamrin diže pogled prema meni i imam osećaj da mi slimo o istom.

Ona to potvrđuje kada sestra kaže: „Ako sam dobro razumela, interesuje vas pol deteta?” A nas dvoje samo ćutimo i gledamo se. Divna je. Ne mogu da poverujem da je moja. Neverovatno mi je da nosi moju bebu.

„Prihvatam onu opkladu”, konačno pristaje Kamrin i zatiče me potpuno nespremno. Veselo se osmehuje i vuče me za ruku tako da oboje pogledamo u sestru.

„Da”, odgovara Kamrin. „Ako je to moguće sada.”

Sestra vraća sondu na određeno područje i kao da još jednom proverava svoj zaključak pre nego što će ga saopštiti.

„Pa još uvek je malo rano, ali... meni za sada liči na devojčicu”, konačno kaže sestra. „Oko dvadesete nedelje, na vašem sledećem ultrazvuku moći ćemo zvanično da utvrdimo pol.”

KAMRIN

DVA

ZAISTA NE VERUJEM da sam ikada ranije videla Endrua da se tako osmehuje. Možda one noći kada sam po prvi put pevala s njim u Nju Orleansu i kada je bio tako ponosan na mene, ali ipak ne verujem da išta može da se poredi s njegovim licem u ovom trenutku. Srce mi lupa od uzbuđenja, naročito zbog Endruove reakcije. Sasvim mi je jasno koliko je želeo devojčicu i kunem se da se svim silama suzdržava da se ne raspekmezi pred medicinskom sestrom. I preda mnom, kad smo već kod toga.

Meni uopšte nije bilo važno da li je dečak ili devojčica. Ja sam kao skoro svaka buduća majka koja želi samo da dete bude zdravo. Mada ni Endruu pol nije važniji od bebinog zdravlja. Ne nasedam na to.

On se saginje i ovlaš mi ljubi usne, njegove blistave zelene oči sijaju dobrotom.

„Onda je Lili”, kažem potpuno saglasna i ljubim ga jednom pre nego što se odmakne dok provlačim prste kroz njegovu kratku smeđu kosu.

„Lepo ime”, kaže sestra. „Ali spremite i neko za dečaka, za svaki slučaj.” Ona sklanja sondu i trudi se da nam na trenutak ne smeta.

Endru se iznenada obraća sestri. „Pa ako već sad ne vidite taj visuljak na mom detetu, onda je sigurno devojčica.”

Dž. E. Redmerski
NA IVICI VEČNOSTI

Za izdavača
Dijana Dereta

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Šurbatović

Likovno-grafička oprema
Milan Bogdanović

Lektura i korektura
Snežana Palačković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-7346-941-6

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2014.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižare DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503
Banovo brdo, Dostojevskog 7, tel.: 011/ 35 56 445, 30 58 707

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

РЕДМЕРСКИ, Џ. Е., 1975-

Na ivici večnosti/Dž. E. Redmerski; prevod s engleskog Jelisaveta i Milan Đurić. – 1. Deretino izd. – Beograd: Dereta, 2014 (Beograd: Dereta). – 394 str.; 21 cm. – (Biblioteka In)

Prevod dela: The Edge of Always / J. A. Redmerski. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-7346-941-6

COBISS.SR-ID 206652172